

Vakkundig theater tussen flirt en alcohol

Op de Parade mag theater soms wel bijzaak lijken, maar op de Amsterdamse editie wordt luidruchtige lol overstegen door voorstellingen die ineens echt ergens over gaan.

Door ANNERIEK DE JONG

AMSTERDAM, 6 AUG. Geflirt, gebral en dronkenschap, het hoort er allemaal bij op de Parade, met haar massale publiek en overdaad aan horecagelegenheden. Het reizende theaterfestival staat na Den Haag, Rotterdam en Utrecht nu in Amsterdam en wie er op een zwoele zomeravond een voorstelling bezoekt moet zweetgeuren, alcohol dampen en losgeslagen reacties van zijn buren op de smalle bankjes verdragen - netjes is de Parade nooit geweest.

De sfeer is hier voor de meesten de hoofdzak, het geboden theater slechts bijzaak. Stel in dat gewoel maar eens een artistiek verantwoord programma op.

Voor *Niets is echt moeilijk* heeft theatergroep Kalasnikov een houten keet gebouwd. Die wordt haast afgebroken door de drie acteurs. Zij spelen drie mannetjes die het in weerwil van de titel echt moeilijk hebben. Panisch zoeken ze naar in- en uitgangen. Vloeren scheuren open en plafondplanken vallen met donderend geraas naar beneden. De mannetjes zelf vallen ook, op hun neus meestal.

Dankzij de precisie waarmee Dorus van der Meer, Bart Strijbos en Toon Kuijpers hun acts uitvoeren overstijgt deze show het niveau van luidruchtige lol. De voorstelling past in de beste traditie van het absurdisme, waarbij het vergeefse streven van de mens nooit tot energieverlies leidt. Sterker nog: hoe moeilijker de situatie, hoe groter de vitaliteit. Daarom krijg je respect voor die drie domme heren, die de wanden van de keet beklimmen waar geen houvast is en die doorzetten tot over de pijngrens.

Zo komt de naakte waarheid aan het licht door MTG Blont mist die noodzakelijke precisie. De jonge

mimespelers Bas Rijnsoever en Floor van Leeuwen maken al in de eerste minuten een paar fikse fouten. Ze praten onverstaanbaar, ze rollen tape verkeerd af zodat het spel even tot stilstand komt en dan slingeren ze de lege taperol zo onbeholpen weg dat die iemand op de eerste rij - lichtjes - raakt. Het valt niet mee om nog open te staan voor hun boodschap.

Die behelst een vaag soort maatschappijkritiek. Op een scherm verschijnen sombere weetjes over onze planeet en op een slinger van papieren poppetjes schilderen de acteurs trefwoorden die eveneens aan het slechte geweten appelleren. Nobel bedoeld, misschien. Maar als ik het apparaat ontdek waarmee dadelijk ongetwijfeld een brandje moet worden geblust, houd ik het voor gezien: wie garandeert mij dat twee zo onhandige lui daadwerkelijk met die blusser kunnen omgaan? Weg uit die afgeladen tent!

Fietsen voor Malawi herstelt het vertrouwen in de vakkundigheid van acteurs. Roos Hoogland, Niek van der Horst en Eva Zwart gaan met de tekst van de eveneens jonge toneelschrijver Nathan Vecht tunoos om. In sneltreinvaart worden de neuroses van een generatie ontrafeld. Vooral het personage Trude blijft je bij. Zij zet zich in voor het goede doel, maar als ineens een hulpbehoevende buurvrouw voor de deur staat, raakt ze in verwarring. Haar plotselinge verzet tegen de rol van barmhartige samaritaan raakt aan de kern van haar bestaan - en aan dat van geëngageerde lieden in het algemeen. Waar houdt het idealisme op en begint de hypocrisie? Waar neemt het egoïsme het over van menslievendheid?

Regisseur Daniëlle Wagenaar van Het Syndicaat geeft geen antwoord op die vragen, wat de kwaliteit van *Fietsen voor Malawi* ten goede komt. Het gaat ergens over en zo heeft de Parade toch meer te bieden dan alleen maar wijn en wijven.

Festival Parade, staat t/m 17 augustus in het Martin Luther King-park, Amsterdam. Inl: 033-4654555, www.deparade.nl

Parade-voorstelling 'Niets is echt moeilijk' van WAK en theatergroep Kalasnikov